

Ted Galen Carpenter: Mýtus NATO jako obranné aliance

 infokurýr.cz/n/2023/09/09/ted-galen-carpenter-mytus-nato-jako-obranne-aliance

kurýr

9. září 2023

Západní vůdci dlouho živilí samoučelný mýtus, že NATO je organizací, jejímž jediným účelem je vzájemná obrana svých členů. Z toho vyplývá, že ostatní státy proto nemají žádný legitimní důvod obávat se nejmocnější vojenské aliance v dějinách. Koneckonců je to koalice mírumilovných demokracií.

Praktickou realizaci mýtu lze nejzřetelněji vidět ve vztazích s Ruskem. Dominantním narativem (závazně propagovaným podlézavými zpravodajskými médii) je, že přijetí nových členů NATO ve východní Evropě v období po studené válce nepředstavovalo žádnou hrozbu pro bezpečnost Ruska. Ani rozsáhlé snahy o to, aby se Ukrajina stala vojenským přínosem aliance, prý nepředstavovaly nebezpečné provokace. Mezi tato opatření patřily mnohonásobný prodej zbraní do Kyjeva, výcvik ukrajinských sil, společné válečné hry mezi NATO a Ukrajinou a zřejmě i společné operace kybernetické války. proti ruským cílům.

Všechna tato opatření přišla na pozadí odstoupení Washingtonu od Smlouvy o jaderných silách středního doletu (INF) a Dohody o otevřeném nebi, ačkoli zachování obou opatření bylo pro Kreml vysokou prioritou. Navzdory tomuto dlouhodobému bojovnému chování západní politici trvali nejen na tom, že Ukrajina má podle mezinárodního práva právo vstoupit do NATO, ale také na tom, že Moskva nemá důvod považovat takový krok za hrozbu pro ruskou bezpečnost.

Washington se snaží promítnout podobný obraz ohledně politiky vůči Čínské lidové republice (ČLR). Na posledních dvou summitech NATO se velká část diskuse soustředila na to, jak jednat s Čínou. Toto zarovnání se může zdát poněkud zvláštní pro alianci, jejíž oficiální název je Organizace Severoatlantické

smlouvy. Spojené státy však zjevně tlačí na své evropské spojence, aby přijali vůči Pekingu stále tvrdší politiku. Jde o jasnou snahu zapojit NATO jako hráče do politiky zadržování namířené proti ČLR, včetně ochoty pomáhat při obraně Tchaj-wanu.

přijďte podpořit celonárodní setkání

ČESKO PROTI VLÁDĚ

vystupující
HEDVÍCHA BAICH
PRERUBA PAV
IANA ZWYRTEK BAMPLOVÁ
VITÁK
BLOK

DEMISE!

16. 9. 2023
14.00 hod.
VÁCLAVSKÉ NÁMĚSTÍ

www.ceskoprotivlade.cz

I když ignorujeme tyto nedávné kroky, tvrzení, že NATO je obranná aliance, je absurdní. NATO vedlo leteckou válku proti bosenským Srbům v roce 1995 a proti samotnému Srbsku v roce 1999, ačkoli žádná entita nezaútočila na člena NATO a ani mu nevyhrožovala. Podobně aliance zahájila v roce 2011 letecké a raketové útoky proti Libyi, aby odstavila Muammara Kaddáfího od moci. Ačkoli NATO ospravedlňovalo použití vojenské síly v Afghánistánu v reakci na teroristické útoky na člena aliance z 11. září 2001, ospravedlnění následné dvou desetiletí trvající okupace Afghánistánu jako obranné mise byla dlouhá cesta.

Kromě oficiálních misí NATO, které byly zjevně nedefenzivní, existovaly další válečné akty zahrnující některé nebo většinu členů Aliance. Jak válka v Perském zálivu v roce 1991, tak válka v Iráku v roce 2003 tomuto popisu odpovídají. V obou konfliktech převážná většina protiiráckých sil pocházela ze zemí NATO, především ze Spojených států a Británie. Tyto útočné operace byly mise Aliance pod americkou kontrolou pouze podle jména.

Je také nepravděpodobné, že by většina cizích vlád a obyvatel přijala související mýtus, že členové NATO jsou mírumilovné demokracie. Dokonce ani demokratický kredit Aliance při několika příležitostech nesplnil tento standard. Portugalsko, jeden ze zakládajících členů NATO v roce 1949, bylo fašistickou diktaturou. Vojská junta, která převzala moc v Řecku v roce 1967, vládla zemi sedm let. Turecko si po většinu historie NATO zachovalo demokratickou fasádu, ale po většinu této doby měli navrch vojáci a další autoritativní aktéři. To je jistě případ současné vlády.

A konečně, jednotliví členové NATO se v průběhu desetiletí dopouštěli bezostyšných aktů agrese. Washingtonská válka ve Vietnamu může být největším a nejznámějším příkladem, ale stěží jediným. Do této kategorie spadají i vojenské intervence Spojených států v Libanonu, Dominikánské republice, Grenadě a Panamě.

Spojené státy také nejsou jediným členem NATO, který se zjevně zapojuje do agrese. Francie zasahovala při několika příležitostech v Čadu a jeho dalších bývalých koloniích v Africe. Paříž ve skutečnosti hrozí, že podpoří novou misi s cílem svrhnout juntou, která v současnosti vládne Nigeru. Turecko napadlo Kypr v roce 1974 a zmocnilo se téměř 40 procent ostrova. Síly Ankary běžně operují v Iráku i Sýrii, navzdory námitkám vlád těchto zemí.

Dvojitě propagandistické obrazy Západu by se měly setkat s pohrdavým smíchem. NATO není čistě obranná aliance a její členové nejsou mírumilovné demokracie. NATO je agresivní útočná aliance, která hledá nové příležitosti po celém světě.